

[Knud Thomsen.]

tid har haft det standpunkt — jeg udtrykker det måske lidt bramfrit — at markedsudvalget ikke skal være noget overministerråd. Det er en forvrængning af proportionerne.

Maigaard (SF):

Der er gået to ting igennem diskussionen i dag, to ting, som mange har været inde på. Den ene er, at man har efterlyst større åbenhed i arbejdet med EF-landene og deres problemer, og det er noget, man har efterlyst med rette. Åbenhed burde være en ledetråd for en hvilken som helst regering, når den tilrettelagde tingene. Det andet og det interessante og nye ved denne debat er, at vi er begyndt at drøfte meningen med det, der er i gang. Vi er begyndt at drøfte den europæiske union. Godt skjult har den væretovre i den tidligere udenrigsministers, hr. K. B. Andersens, ministerium, og hvor det nu har været. Godt skjult har den været, men nu er den ved at komme frem i lyset, og det vil jeg hilse med tilfredshed.

Jeg synes ikke, at vi kan være et land, hvor regeringen har tilsluttet sig og fået støtte til, at man skal samle de indbyrdes forbindelser til en europæisk union i 1980, uden at det kommer til at præge debatten, og nu er vi altså i gang. Det er godt, at debatten om den europæiske union er kommet i gang. Det er godt, at den er åbnet, men det er vel også alt det gode, man kan sige, for ingen har villet markere, hvad det er for indbyrdes forbindelser, der skal samordnes inden 1980. Hr. Anker Jørgensen, som har skrevet to topmødeerklæringer under, den fra Paris i 1972 og den fra København i 1973, har han kunnet fortælle, hvad han mente med, at de indbyrdes forbindelser skulle omformes til en europæisk union? Vi har spurgt hr. Anker Jørgensen: hvad er det for forbindelser? Vi får ikke noget svar. Vi har spurgt hr. Ivar Nørgaard, som sad i den regering, som var med til disse to topmøder, det i Paris og det i København: hvad er det for forbindelser, der skal samordnes? Hvad er det, det drejer sig om, det her? Vi har ikke fået noget svar. Og vi har spurgt hr. K. B. Andersen, som deltog i begge topmøderne: hvad er egentlig meningen med det, hr. K. B. Andersen og andre har lavet ved disse topmøder? Hvad er meningen med, at man

skal samle de indbyrdes forbindelser til en europæisk union? Vi har ikke fået noget svar.

Det er en mærkelig situation, når man diskuterer med hr. K. B. Andersen. Der blev ikke sagt noget, det gjorde der faktisk ikke.

17 måneder efter at vi har haft det første topmøde i Paris, har den tidligere regering ikke nogen mening om, hvad det egentlig var, den skrev under på, den har i hvert fald ikke villet give det fra sig. Vi har ikke fået at vide, hvad det er for relationer, der skal samordnes til en europæisk union i 1980.

Man må sige, at den nye regering ved det heller ikke. Udenrigsministerens bidrag til diskussionen om den europæiske union er for det første, at han rejser debatten, det skal han ikke have utak for, og det er dernæst, at han forsigtigt peger på institutionerne, på Parlamentet og Kommissionen. Det giver ikke megen debat. Det er ikke det, der kan nære en diskussion om, hvordan vores fremtid skal formes 5-10 år frem, så jeg synes nok, det er suppe på en pølsepind, der er kommet op her.

Det samme gælder EF-partierne. Bortset fra — hvis jeg ikke husker fejl — at hr. Niels Helveg Petersen har distanceret sig fra at inddrage det militære, har man ikke sagt noget. Jeg savner især i denne diskussion en klar standpunkttagen over for de røster i Europa, som er indstillet på at lave et fælles vesteuropæisk militær. Jeg har som sagt bemærket mig både hr. K. Helveg Petersen og hr. Niels Helveg Petersen, men ellers er der ikke nogen, der har sagt noget. Derfor vil jeg gerne spørge udenrigsministeren: hvis det er sådan, at regeringen er af den opfattelse, at det militære ikke hører med til de relationer, der skal samordnes, hvorfor står man så ikke op og siger klart til Edward Heath, til Brandt, til Jobert: det dér vil vi ikke være med til? Hvorfor går man ikke ud og fortæller det danske folk, at det ikke er et led i regeringens politik, at det militære skal med i den europæiske union? Hvorfor får vi ikke en klar og præcis standpunkttagen til disse ting fra regeringens og fra markedspartiernes side?

Jeg synes, at man, hvis man i øvrigt skal se på det år, der er gået, kan slå fast, at befolkningen den 2. oktober 1972 gav tilslutning til noget økonomisk. Hvis de 179 med-